

Arrest

nr. 292 561 van 3 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 april 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 25 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 mei 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 juli 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 april 2022 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 25 april 2023 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.04.2022 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 16.03.2004 een visumaanvraag type C indiende bij de Belgische vertegenwoordiging in Marokko. Deze aanvraag werd geweigerd. Zijn eerste aanvraag 9bis, ingediend op 04.07.2008, werd negatief afgesloten op 20.01.2008 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 02.02.2009. Zijn tweede aanvraag 9bis werd eveneens negatief afgesloten op 07.07.2010 en ging weerom gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 25.10.2010. Zijn derde aanvraag 9bis werd negatief afgesloten op 14.06.2016 en het bijhorende bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 30.06.2016. Betrokkene diende daarna vier aanvragen gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische vader, die echter allemaal geweigerd werden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen enkele binding meer zou hebben met zijn land van herkomst omdat al zijn familieleden in België wonen en dat hij daar geïsoleerd zou achterblijven. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 34 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Het feit dat zijn ouders, zijn twee zussen en zijn broer de Belgische nationaliteit hebben verworven en in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij inwoont bij zijn ouders en instaat voor hun mantelzorg, dat hij dit al zou doen sinds 2015 en dat zijn ouders niet meer in staat zijn om voor zichzelf te zorgen. Ter

staving hiervan legt hij een medisch attest dd. 20.01.2022 voor, opgesteld door dr. A.M. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat betrokkene samenwoont met zijn moeder (zijn vader is helaas overleden op 08.05.2022). Echter, betrokkene maakt niet aannemelijk dat enkel hij kan instaan voor de mantelzorg voor zijn moeder. Zowel zijn broer, zijn twee zussen en de drie meerderjarige kinderen van zijn zus beschikken over de Belgische nationaliteit en wonen in de buurt van zijn moeder. Zijn moeder is aldus omringd door Belgische familieleden die haar kunnen bijstaan. De loutere vaststelling dat deze familieleden niet samenwonen met zijn moeder is onvoldoende om aan te tonen dat zij niet kunnen instaan voor de mantelzorg. Betrokkene toont dan ook niet aan waarom zij niet, eventueel tijdelijk in afwachting dat betrokkene kan terugkomen naar België, kunnen instaan voor de mantelzorg voor hun moeder. Daarnaast kan zijn moeder eveneens beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de door artikel 8 EVRM geboden bescherming van zijn in België opgebouwde gezins privéleven, waarbij hij benadrukt dat al zijn economische en sociale belangen in België gevestigd zouden zijn. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad verschillende familieleden heeft op het Belgische grondgebied en dat hij samenwoont met zijn moeder die nood heeft aan mantelzorg. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen en tussen meerderjarige kinderen onderling valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beroept betrokkene zich op het feit dat hij instaat voor de mantelzorg voor zijn moeder. Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt, maakt betrokkene niet aannemelijk waarom de verschillende Belgische familieleden niet tijdelijk kunnen instaan voor de mantelzorg, in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Daarnaast kan zijn moeder beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden waardoor dit element niet aanvaard kan worden als bijkomend element van afhankelijkheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden 26 getuigenverklaringen voorlegt. Echter, het overgrote deel van deze verklaringen bestaat uit slechts één zin, namelijk dat zij betrokkene kennen sinds een bepaalde datum. Hieruit blijkt dus niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij

met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al zeer lang in België zou verblijven, met name sinds 2004, dat er sprake zou zijn van duurzame sociale verankering, dat hij veel banden met België opgebouwd zou hebben, dat al zijn economische en sociale belangen in België gevestigd zouden zijn, dat hij zich goed zou hebben geïntegreerd, dat hij lessen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij zijn attest van inburgering behaald zou hebben, dat hij de Nederlandse taal ondertussen zeer goed zou spreken, dat hij hier een arbeidsverleden zou hebben, dat hij perfect op de hoogte zou zijn van de Belgische normen en waarden, dat hij hier een heel leven en netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij bij iedereen goed aangeschreven zou staan, dat hij zijn attest van inburgering voorlegt evenals het resultaat van de cursus maatschappelijke oriëntatie, verschillende deelcertificaten Nederlands, verschillende loonfiches en 26 getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Op 25 april 2023 werd ten aanzien van verzoeker ook een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"De heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft. Het gezins- en familieleven: Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of onherstelbaar nadeel oplevert. De gezondheidstoestand: Betrokkene heeft zelf geen medische problemen maar beroept zich op het feit dat hij instaat voor de mantelzorg voor zijn bejaarde moeder. Echter, betrokkene heeft minstens zes volwassen gezinsleden (zijn broer, zijn twee zussen en twee meerderjarige neven en een meerderjarige nicht) die tijdelijk kunnen instaan voor de nodige mantelzorg in afwachting dat betrokkene kan terugkeren naar België.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Eerste middel: schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het rechtszekerheids- en het materieel motiveringsbeginsel; en van artikel 9bis Vreemdelingenwet

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.” Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld; 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verwerende partij stelt dat de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk zou zijn, omdat er niet zou zijn aangetoond dat er sprake is van 'buitengewone omstandigheden'.

Verzoeker kan hier geenszins mee akkoord gaan.

Volgens de algemene regel dient de regularisatieaanvraag inderdaad te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft of waar hij een verblijfsrecht heeft.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt evenwel het volgende:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]”

Indien er buitengewone omstandigheden zijn, kan de regularisatieaanvraag dus worden ingediend in België (RvSt nr. 56146; RvSt nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert daarbij dat de term “circonstances exceptionnelles” gelezen moet worden als “circonstances extraordinaires” (RvSt 11 juli 1996, nr. 60962, T.Vreemd. 1997, nr. 4, 385). Dit betekent dat “buitengewone omstandigheden” geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de verzoeker.

Een buitengewone omstandigheid is dus niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de verzoeker “onvoorzienbaar” is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de verzoeker zelf!

6.

Verzoeker kwam anno 2004 naar België en verblijft thans bijna 20 jaar hier, hetgeen een bijzonder lange periode betreft in het volwassen leven van verzoeker. Zoals hierboven reeds gesteld heeft hij hier meerdere aanvragen doorlopen in functie van zijn familie (gezinshereniging en aanvragen 9bis).

Bij het indienden van de aanvragen gezinshereniging, dient erop gewezen te worden dat er telkens een bijlage 19ter werd afgeleverd en het afleveren van een nieuwe bijlage 19ter impliciet de intrekking van de daarvoor betekende weigeringsbeslissing en bevel om het grondgebied te verlaten inhield. Het bestuur heeft verzoeker immers met elke nieuwe opstart van de aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter) een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor de eerder genomen maatregelen impliciet, doch zeker werd ingetrokken (RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 25 mei 2014, nr. 10.529). Dit is immers onverenigbaar met het nadien aan verzoeker toegekend tijdelijk verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en precaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046; RvV 18.11.2016, nr. 177 933, p.22).

Verzoeker heeft dus wel degelijk zijn leven hier uitgebouwd, vanuit het rechtmatig vertrouwen dat hij hier op duurzame wijze kon verblijven. Bovendien verblijft hij intussen al bijna 20 jaar hier, waardoor men wel kan stellen dat zij al dan niet illegaal verblijf hier werd gedoogd door verwerende partij!

Hem nu dus de regularisatie van zijn verblijf cf. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gaan ontzeggen, gaat manifest in tegen het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker mocht er na al die jaren – waarin hij enerzijds procedures doorliep en telkenmale opnieuw in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en anderzijds reeds 20 jaar gedoogd wordt door verwerende partij – op vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn bleef aanhouden en dat er dus geen reden was dat het bestuur plots anders zou handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt.

7.

Zoals gezegd heeft verzoeker dus zijn leven hier uitgebouwd, daar hij het rechtmatig vertrouwen had en mocht hebben dat hij hier op duurzame en legale wijze kon verblijven.

Hiertoe legde verzoeker tal van documenten voor bij zijn aanvraag:

- Bewijs vast adres;
- Attest inburgering en maatschappelijke oriëntatie;
- Bewijzen van een arbeidsverleden alhier;
- Gegevens van zijn naaste familieleden alhier;
- Blanco strafblad;
- 26 getuigenverklaringen;
- Bewijzen Nederlandse lessen en het beheersen van de Nederlandse taal;
- Bewijzen mantelzorg voor moeder;
- ...

Verzoeker heeft hier dus zijn privé en familieleven uitgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij erkent deze stukken en integratie, doch stelt dat dit geen 'buitengewone omstandigheden' uitmaken. Doch dit getuigt van een onzorgvuldige houding vanwege het bestuur. Er wordt namelijk te weinig rekening gehouden met deze elementen vanuit de beoordeling van 'buitengewone omstandigheden'.

Verwerende partij hanteert een standaard motivering om elk element af te wijzen als zijnde 'geen buitengewone omstandigheid', waarbij te weinig wordt ingegaan op het leven van verzoeker alhier, het gebrek aan dit element in het herkomstland door de jarenlange afwezigheid alsook het gebrek aan (familie)banden aldaar, en dus de concrete omstandigheden in het dossier van verzoeker. Men had, als zorgvuldige en redelijke overheid, de elementen moeten toetsen aan de concrete omstandigheden die de aanvraag van verzoeker typeren!

De rechtspraak is nochtans duidelijk. Een lang verblijf in België dient, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, zowel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvS 13 januari 2000, nr. 84.658). Een ander arrest stelt dan weer dat het niet is uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev.dr.étr. 1998, 69).

Verzoeker is bijgevolg van mening dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij dus geregulariseerd dient te worden. Verwerende partij gaat daarbij uit van de veronderstelling dat verzoeker nog wel banden zal hebben in Marokko om zijn 'tijdelijk' verblijf aldaar op te vangen. Dit is een hypothese; het tegendeel wordt aangetoond in de aanvraag van verzoeker (cf. het feit dat zijn naaste familie Belg is en hier dus woont). Bovendien is de 'tijdelijke' scheiding waarnaar verwerende partij meerdere malen verwijst een illusie, daar het algemeen geweten is dat 9bis-aanvragen vanuit het buitenland bijzonder lang duren en zeker post corona.

Verwerende partij had rekening moeten houden met ál deze elementen.

Zoals uit hetgeen hierboven blijft, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend. De beslissing van verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar álle elementen in het dossier van verzoeker. Verwerende partij had concreet moeten motiveren waarom de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is.

8.

Daarnaast is er, gelet op hetgeen hierboven werd aangehaald en gestaafd met objectieve stukken, ook sprake van elementen ten gronde, waardoor het verblijf van verzoeker dient te worden geregulariseerd.

Verzoeker acht het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft zich immers beperkt tot een theoretische uitleg en het opsommen van alle elementen die door verzoeker werden aangehaald in zijn regularisatieaanvraag om dan te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard.

Verzoeker kan met andere woorden onvoldoende afleiden uit de bestreden beslissing waarom 1) zijn langdurig verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen, 2) zijn concrete

omstandigheden in het licht van zijn duurzame integratie en privé en familielevens alhier, en 3) het totale gebrek aan dit alles in Marokko, óók tijdelijk, de aanvraag in België niet verantwoorden.

Met dergelijke motivering kan verwerende partij simpelweg álle aanvragen weigeren. Nochtans is een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen. Dit werd eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“2.5. [...] Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer daar zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”. [...] Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging quod non in casu. [...] Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering. [...]”

Verwerende partij heeft haar motiveringsverplichting aldus geschonden. Zij had op afdoende wijze moeten motiveren waarom het langdurig verblijf en de integratie van verzoeker, geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen om de aanvraag in België in te dienen.

9.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiverings-, zorgvuldigheids-, redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden. De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Verzoeker is dus van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld.

Hij verblijft reeds bijna 20 jaar in België, tezamen met zijn Belgische familie en waarvan enerzijds deels onder dekking van (tijdelijke) verblijfstitels, gelet op de verblijfsprocedures die hij heeft doorlopen, en anderzijds dient gewezen te worden op het feit dat zijn verblijf alhier reeds 20 jaar wordt gedoogd. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie. Hij kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, ook niet tijdelijk, zoals hierboven werd aangetoond. Hij heeft hier immers een duurzaam familielevens alsook een verregaand privéleven opgebouwd.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

10.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Verzoeker is dus van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld. Als gevolg hiervan werd tevens de bijlage 13, i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten, op onredelijke en onterechte wijze genomen, die dan ook nog eens op geen éne manier wordt gemotiveerd!

Hij verblijft reeds bijna 20 jaar in België. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie. Hij kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, ook niet tijdelijk, zoals hierboven werd aangetoond. Hij heeft hier immers een familielevens alsook een privéleven opgebouwd. Hiermee had verwerende partij rekening moeten houden, en dit ook bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen gewoonweg niet wordt gemotiveerd!

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.1.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in

worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, *ROELS*).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

2.1.2. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker voorafgaand aan het indienen van zijn aanvraag op 11 april 2022, al drie aanvragen indiende op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, namelijk op 4 juli 2008, 21 september 2009 en 29 februari 2016. Deze aanvragen werden respectievelijk geweigerd op 20 januari 2008, 7 juli 2010 en 14 juni 2016. De voormelde weigeringsbeslissingen gingen allen gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende daarnaast vier aanvragen in om gezinshereniging, en meer bepaald op 26 oktober 2017, 23 mei 2018, 13 november 2018 en 1 februari 2021. Deze aanvragen werden geweigerd respectievelijk op 20 april 2018, 27 augustus 2018, 9 mei 2019 en 14 mei 2021. Het beroep tegen de weigeringsbeslissing van 9 mei 2019 werd verworpen bij arrest met nummer 241 255 van 21 september 2020. Verzoeker diende ook een beroep in tegen de weigeringsbeslissing van 14 mei 2021, dat werd verworpen bij arrest met nummer 262 81 van 25 oktober 2021.

Verzoeker wijst erop dat hij naar aanleiding van voormelde aanvragen om gezinshereniging telkens in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter. Hij betoogt dat “eerder genomen maatregelen” impliciet werden ingetrokken ten gevolge van de afgifte van een dergelijke bijlage 19ter.

In dit verband dient de Raad echter op te merken dat verzoeker voorbijgaat aan artikel 1/3 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Hieruit blijkt dat de afgifte van een bijlage 19ter in het kader van een aanvraag gezinshereniging er slechts toe leidt dat de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten dat eerder werd afgegeven, tijdelijk wordt opgeschort en dat deze beslissing hierdoor niet uit het rechtsverkeer verdwijnt. Voor zover verzoeker betoogt dat de bevelen om het grondgebied te verlaten van 20 januari

2008, 7 juli 2010 en 14 juni 2016 impliciet werd ingetrokken ten gevolge van de erop volgende bijlage 19ter of een attest van immatriculatie, mist zijn uiteenzetting een feitelijke en juridische grondslag.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te betogen, heeft de afgifte van voorgaande bijlagen 19ter en attesten van immatriculatie niet tot gevolg dat hij ervan kon uitgaan dat hij nu gemachtigd zou worden tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze documenten verleenden verzoeker enkele en alleen een tijdelijk verblijfstitel op het grondgebied in afwachting van de behandeling van zijn aanvragen om gezinshereniging. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel blijkt niet.

2.1.3. Aangaande verzoekers lang verblijf en integratie, voert hij aan dat het niet klopt dat hij zijn integratie heeft uitgebouwd vanuit een illegaal verblijf. Verzoeker wijst erop dat in het kader van de aanvragen gezinshereniging die hij indiende, er telkens een tijdelijk verblijfsrecht aan hem werd toegekend.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Verzoeker is het duidelijk niet eens met deze motivering, doch voert hij geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk is. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te betogen, vindt verweerders beoordeling bovendien steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Uit verzoekers betoogt blijkt niet dat er *in casu* in andersluidende zin geoordeeld dient te worden. Hij toont niet concreet aan waarom het voor hem omwille van voormelde elementen zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit zijn land van herkomst of plaats van ophoud in het buitenland in te dienen.

Waar verzoeker de schending aanvoert van zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zal verder worden ingegaan op deze grief bij de behandeling van het tweede middel.

2.1.4. In een volgend middelonderdeel voert verzoeker aan dat zijn aanwezigheid op het grondgebied gedurende twintig jaar gedoogd werd. Uit het voorgaande is gebleken dat ten aanzien van verzoeker reeds drie bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd, namelijk op 20 januari 2008, 7 juli 2010 en 14 juni 2016. Hij kan dan ook geenszins worden gevolgd waar hij betoogt dat zijn verblijf op het grondgebied zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten door verweerder gedoogd werd.

2.1.5. Vervolgens betoogt verzoeker dat er in de bestreden beslissing te weinig wordt ingegaan op het leven van verzoeker in België en het gebrek hieraan in zijn land van herkomst door de jarenlange afwezigheid. Verzoeker verwijst naar de stukken die hij voegde bij zijn aanvraag en betoogt dat hieruit blijkt dat hij geen banden meer heeft met Marokko. In dit verband wordt er in de bestreden weigeringsbeslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen enkele binding meer zou hebben met zijn land van herkomst omdat al zijn familieleden in België wonen en dat hij daar geïsoleerd zou achterblijven. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 34 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).”

Verweerder stelt vast dat verzoeker 34 jaar in Marokko verbleef en dat zijn integratie en opgebouwde banden in België geenszins vergeleken kunnen worden met de relaties in zijn land van herkomst. Verweerder motiveert daarnaast dat het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft bovendien niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd,

tenietgegaan zijn. Verzoeker gaat niet in op deze beoordeling en weerlegt deze dan ook niet. De Raad dient aldus vast te stellen dat de motivering dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf, niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Zelfs indien aangenomen dient te worden dat verzoeker geen netwerk meer heeft in Marokko, verduidelijkt hij niet waarom het omwille van deze reden zeer moeilijk dan wel onmogelijk voor hem is om terug te keren.

2.1.6. In een laatste middelonderdeel voert verzoeker aan dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden waardoor de vernietiging van de bestreden weigeringsbeslissing zich opdringt en als gevolg hiervan ook de vernietiging van het bestreden bevel. De Raad merkt op dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op zich geen invloed heeft op de verblijfsstatus en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verbiedt. Uit het bovenstaande, en uit de bespreking van het tweede middel, blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig gehandeld heeft door verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Tweede middel: schending van artikel 8 EVRM

1.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM heeft verzoeker recht op verblijf:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. *Eenieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 8, 2° beperkt met andere woorden de macht van de Staat, wat betekent dat een inmenging maar gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van één van de opgesomde oogmerken noodzakelijk in een democratische samenleving.

2.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten bijgevolg nagaan of een beslissing m.b.t. verblijfsrecht het recht op gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging (de zogenaamde “fair balance-toets”) maken. Het betreft een afweging tussen het belang van de staat om de immigratie te controleren enerzijds en anderzijds het belang van de betrokken vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Het EHRM herhaalt in haar vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door de vreemdeling gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om aldus de gezinshereniging op het grondgebied toe te staan.

Evenwel kunnen er soms positieve verplichting bestaan voor een staat om toch een toelating tot verblijf te verlenen om op deze manier het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet dergelijke positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden waarin de betrokken vreemdeling zich bevindt, en anderzijds van het algemeen belang van die staat.

Bij de belangenafweging moet er onder andere rekening gehouden worden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;
- De omvang van de banden in de staat;
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;
- De vraag of de vreemdeling wist, op het ogenblik dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf: verzoeker verbleef hier gedurende periodes onder dekking van een AI (na aflevering bijlage 19ter, hetgeen telkens een impliciete doch zeker intrekking betekende van de vorige weigeringsbeslissing en bevel om het grondgebied te verlaten); daarnaast wordt zijn aanwezigheid in België reeds 20 jaar gedoogd door verwerende partij; hij mocht het rechtmatige vertrouwen hebben dat hij zich dus op duurzame wijze kon integreren in België en zijn leven alhier kon uitbouwen!;
- ...

Uit voornoemd arrest volgt dat de staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de verzoeker zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moeten maken.

Verzoeker verwijst naar hetgeen hierboven werd gesteld, waaruit duidelijk blijkt dat hij dit alles zelfs niet 'tijdelijk' achterlaten, gelet op het feit dat al zijn belangen (mantelzorg voor moeder, broers/zussen, sociaal netwerk, privéleven, kans op tewerkstelling, ...) zich hier situeren! Al deze elementen betreffende essentiële belangen in iemands leven, waarvan niet van kan worden verwacht dat men deze achterlaat, al zeker niet gelet op het feit dat regularisatieaanvragen zéér lang duren (al zeker post corona-tijden)!"

2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die

afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration*, 31 augustus 2020 update, p. 23-24, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf). De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een “*fair balance*”-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §106).

Zoals reeds aangehaald, kijkt de Raad in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van deze of gene beslissing. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Dit geldt ook voor banden met andere gezinsleden familieleden zoals meerderjarige broers en zussen.

Wat betreft verzoekers gezinsband met zijn broers en zussen wordt er in de bestreden weigeringsbeslissing gemotiveerd dat er geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de zin van artikel 8 van het EVRM. In zijn verzoekschrift gaat verzoeker niet verder in op deze motivering en voert hij geen concrete elementen aan die deze beoordeling weerleggen. Er blijkt dan ook niet dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Betreffende de gezinsband met zijn moeder voert verzoeker aan dat zij samenwonen en dat hij instaat voor de mantelzorg van haar moeder. Ter ondersteuning van deze stelling legde verzoeker een medisch attest neer van 20 januari 2022, opgesteld door dokter A.M. Hierin wordt gesteld dat verzoeker regelmatig medische verzorging verleent aan zijn moeder en dit sinds 2015. Er wordt bevestigd dat verzoeker instaat voor haar mantelzorg en dat er geen andere kinderen inwonen. Betreffende dit element motiveert verweerder als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij inwoont bij zijn ouders en instaat voor hun mantelzorg, dat hij dit al zou doen sinds 2015 en dat zijn ouders niet meer in staat zijn om voor zichzelf te zorgen. Ter staving hiervan legt hij een medisch attest dd. 20.01.2022 voor, opgesteld door dr. A.M. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat betrokkene samenwoont met zijn moeder (zijn vader is helaas overleden op 08.05.2022). Echter, betrokkene maakt niet aannemelijk dat enkel hij kan instaan voor de mantelzorg voor zijn moeder. Zowel zijn broer, zijn twee zussen en de drie meerderjarige kinderen van zijn zus beschikken over de Belgische nationaliteit en wonen in de buurt van zijn moeder. Zijn moeder is aldus omringd door Belgische familieleden die haar kunnen bijstaan. De loutere vaststelling dat deze familieleden niet samenwonen met zijn moeder is onvoldoende om aan te tonen dat zij niet kunnen instaan voor de mantelzorg. Betrokkene toont dan ook niet aan waarom zij niet, eventueel tijdelijk in afwachting dat betrokkene kan terugkomen naar België, kunnen instaan voor de mantelzorg voor hun moeder. Daarnaast kan zijn moeder eveneens beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat verzoeker niet verduidelijkt waarom zijn andere familieleden of andere diensten niet kunnen instaan voor de mantelzorg van zijn moeder. Dit eventueel tijdelijk totdat verzoeker zich in regel heeft gesteld met de verblijfswetgeving. De Raad dient op te merken dat verzoeker niet concreet ingaat op deze motivering en louter herhaalt dat hij instaat voor de mantelzorg van zijn moeder. Hiermee verduidelijkt hij echter niet waarom de medische bijstand waaraan zijn moeder nood heeft, niet door iemand anders verleend kan worden. Er dient vastgesteld te worden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te oordelen dat

niet blijkt dat het omwille van de mantelzorg voor zijn moeder zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om (tijdelijk) terug te keren naar zijn land van herkomst.

Waar verzoeker aanvoert dat de behandelingsperiode van een aanvraag op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet erg lang is en zijn terugkeer derhalve niet tijdelijk zal zijn, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit element thans pas voor het eerst aanvoert. Verzoeker kan derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij voor een beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gelet op bovenstaande elementen dient de Raad vast te stellen dat verzoeker een schending van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

2.2.2. Wat betreft zijn privéleven voerde verzoeker aan dat volgende elementen hem verhinderen om een aanvraag in te dienen bij Belgische ambassade in Marokko:

- Bewijs vast adres;
- Attest inburgering en maatschappelijke oriëntatie;
- Bewijzen van een arbeidsverleden;
- Gegevens van zijn naaste familieleden;
- Blanco strafblad;
- 26 getuigenverklaringen;
- Bewijzen Nederlandse lessen en het beheersen van de Nederlandse taal;
- Bewijzen mantelzorg voor moeder.

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker dat hij al twintig jaar in België woont en hij alhier zijn leven heeft opgebouwd. Verzoeker betoogt dat er te weinig wordt ingegaan op zijn leven alhier en het gebrek aan dit element in zijn land van herkomst ten gevolge van zijn jarenlange afwezigheid. Verweerder zou onvoldoende rekening gehouden hebben met verzoekers langdurig verblijf, zijn respect voor de Belgische waarden en normen en de concrete omstandigheden in het licht van verzoekers duurzame integratie en privéleven.

Om een schending van zijn privéleven aannemelijk te maken, komt het verzoeker toe om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder de notie 'privéleven' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63), zodat deze niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd.

Over verzoekers privéleven wordt er als volgt gemotiveerd in de bestreden weigeringsbeslissing:

*"We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden 26 getuigenverklaringen voorlegt. Echter, het overgrote deel van deze verklaringen bestaat uit slechts één zin, namelijk dat zij betrokkene kennen sinds een bepaalde datum. Hieruit blijkt dus niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet."*

In de eerste plaats dient te worden herhaald dat elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag (cf. 2.1.3.)

Daarnaast blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle elementen betreffende verzoekers privéleven die hij in zijn aanvraag uiteenzette. Er werd echter geconcludeerd dat *in casu* niet blijkt dat verzoekers privéleven een onoverkomelijk hinderpaal vormt die zijn terugkeer naar Marokko in de weg staat. In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, zelfs niet tijdelijk, omdat al zijn belangen zich alhier situeren. Volgens verzoeker betreffen dit essentiële belangen in het leven van iemand, waarvan niet kan worden verwacht dat men deze achterlaat. Hiermee doet verzoeker blijken van zijn eigen mening, doch dient de Raad in deze te herhalen dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent. Verzoeker verduidelijkt niet *in concreto* welke elementen verweerder onterecht niet in rekening heeft genomen bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing. Hij zet daarnaast ook niet uiteen waarom het *in casu* kennelijk onredelijk is om van hem te verlangen om terug te keren naar Marokko en aldaar een machtiging tot verblijf in te dienen overeenkomstig artikel 9 van de vreemdelingenwet.

Een schending van verzoekers privéleven wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Verzoeker voert ten slotte aan dat er bij het nemen van het bestreden bevel geen rekening werd gehouden met zijn langdurig verblijf en integratie. Uit de feitelijke omstandigheden van de zaak blijkt duidelijk dat overwegingen van de bestreden weigeringsbeslissing en het bestreden bevel dezelfde zijn. Verzoeker licht ook niet *in concreto* toe in welke mate deze overwegingen tekort zouden schieten ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing tot weigering van verblijf impliceert immers eveneens dat verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten daar slechts het logische gevolg van is. Het tegendeel wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

C. VERHAERT